

FARNÍ INFORMÁTOR

13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 2. ČERVENCE 2006

Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, s pokorou prosme Boha, který je shovívavý a plný lásky, váhavý k hněvu a bohatý na milosrdenství:

L: PROSÍME TĚ VYSLYŠ NÁS.

- Za Svatého Otce Benedikta XVI., aby jeho slova i osobní svědectví byly světu výzvou k naději, kterou světu přinesl Ježíš Kristus.
- Za V. světové setkání rodin ve Valencii, aby v jeho světle znovu zazářila rodina jako sídlo života a lásky, jako domácí církve, v níž rodiče předávají dětem nevýslovný dar víry.
- Za děti, které poprvé přistoupily k eucharistickému stolu, aby rostly v moudrosti a milosti, a přinášely do rodin i do společenství Církve velikonoční radost.
- Za ty, kdo jsou odpovědní za občanskou společnost, aby se nezdráhali hledat v evangeliu pevný základ pro budování člověka důstojnějšího světa
- Za děti a mládež, aby se jim prázdniny staly nejen časem odpočinku, cestou k poznávání a obdivu krás stvořeného světa, ale i prostorem pro modlitbu a vděčnost Bohu za každý dar.
- Za ty, kdo tě zde na zemi upřímně prosili za odpuštění a utíkali se k tvému milosrdenství, ať mají účast na novosti života, kterou jsi otevřel svým zmrtvýchvstáním.

K: Všemohoucí věčný Bože, měj s námi slitování, odpusť nám hříchy a doved' nás do života věčného. Skrze Krista našeho Pána.

L: Amen.

FARNÍ INFORMÁTOR

14. NEDĚLE V MEZIDOBÍ – 9. ČERVENCE 2006

Naše oči hledí na Hospodina, dokud se nad námi nesmiluje.

MODLITBA VĚŘÍCÍCH

K: Bratři a sestry, obraťme se v modlitbě k Bohu Otci, který zná naše lidství a prosme:

L: BOŽE, POSPĚŠ NÁM NA POMOC.

- Za Svatého Otce Benedikta XVI., aby jeho slova i osobní svědectví byly světu výzvou k naději, kterou světu přinesl Ježíš Kristus.
- Za Boží Církev, aby svědectvím evangelium Ježíše Krista obvazovala rány světa, a tak shromažďovala rozptýlené v jediné společenství Božího lidu.
- Za děti, které poprvé přistoupily k eucharistickému stolu, aby rostly v moudrosti a milosti, a přinášely do rodin i do společenství Církve velikonoční radost.
- Za ty, kdo jsou odpovědní za občanskou společnost, aby se nezdřáhali hledat v evangelium pevný základ pro budování člověka důstojnějšího světa
- Za děti a mládež, aby se jim prázdniny staly nejen časem odpočinku, cestou k poznávání a obdivu krás stvořeného světa, ale i prostorem pro modlitbu a vděčnost Bohu za každý dar.
- Za ty, kdo tě zde na zemi upřímně prosili za odpuštění a utíkali se k tvému milosrdenství, ať mají účast na novosti života, kterou jsi otevřel svým zmrtvýchvstáním.

K: Bože, Otče veškerého milosrdenství, ty nepřestáváš posílat své proroky, i když jim tvůj lid nepopřává sluchu a odmítá je: ved' nás, abychom neuhášeli oheň Ducha. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků.

L: Amen.

LITURGICKÉ TEXTY 13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – MDR 1,13-15; 2,23-24

Čtení z knihy Moudrosti.

Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí. Ale všechno stvořil, aby to bylo; stvořené věci na světě přinášejí prospěch, jed zhouby v nich není; ani smrt na zemi nevládne. Spravedlnost smrti nepodléhá. Vždyť Bůh stvořil člověka k nesmrtelnosti, udělal ho jak obraz vlastní přirozenosti, ale d'áblovou závistí přišla smrt na svět, zakusí ji ti, kdo jsou v jeho moci.

ŽALM 30

Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil, – nedopřál jsi, aby se nade mnou radovali moji nepřátelé. – Hospodine, z podsvětí jsi vyvedl mou duši, – zachovals mi život mezi těmi, kteří do hrobu klesli. Zpívejte Hospodinu, jeho zbožní, – a vzdávejte díky jeho svatému jménu! – Vždyť jeho hněv trvá chvíli, – ale jeho laskavost po celý život, – zvečera se uhostí pláč, – zítřka však jásot. Slyš, Hospodine, a smiluj se nade mnou, – pomoz mi, Hospodine! – Můj nárek jsi obrátil v tanec, – Hospodine, můj Bože, chci tě chválit navěky!

2. ČTENÍ – 2KOR 8,7.9.13-15

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Jako vynikáte po každé stránce: ve víře i ve slově, v poznání, ve vši horlivosti a lásce, kterou jste od nás přijali, tak se vyznamenejte i v tomto díle lásky. Znáte přece milost našeho Pána Ježíše Krista: on, ačkoliv bohatý, stal se pro vás chudým, abyste vy zbohatli z jeho chudoby. Nebylo by totiž dobré, že byste jiným v tísní ulehčili, a sami do ní upadli. Spíše má nastat jakési vyrovnání: za nynějších okolností to, co vám přebývá, jim přispěje v nedostatku, aby zase jejich přebytek doplnil to, co potřebujete vy. Tak se to vyrovná, jak stojí v Písmu: „Kdo (nasbíral) mnoho, tomu nepřebývalo, a kdo málo, neměl nedostatek.“

EVANGELIUM – MK 5, 21-43

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš se vrátil lodí na druhý břeh a už se kolem něho shromáždil velký zástup. Když byl ještě na břehu moře, přišel k němu jeden z představených synagógy, jmenoval se Jairos. Jak ho uviděl, padl mu k nohám a snažně ho prosil: „Moje dceruška umírá. Pojd', vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila.“ Ježíš s ním odešel. Velký zástup šel za ním a tlačili se na něj. Byla tam jedna žena, která dvanáct let trpěla krvácením, mnoho zkusila u mnoha lékařů a celý svůj majetek vynaložila na léčení, ale nic jí nepomohlo, spíše jí bylo čím dál hůř. Když slyšela o Ježíšovi, šla v zástupu lidí a zezadu se dotkla jeho šatu. Řekla si totiž: „Jestli se dotknu třeba jen jeho šatů, budu uzdravena.“ A hned jí přestalo krvácení a pocítila na těle, že je ze svého neduhu vyléčena. Ježíš ihned v sobě poznal, že z něho vyšla (záračná) moc. Obrátil se proto v zástupu a zeptal se: „Kdo se to dotkl mých šatů?“ Jeho učedníci mu odpověděli: „Vidíš přece, jak se lidé na tebe tlačí, a ptáš se: Kdo se mě to dotkl!“ Ale Ježíš se rozhlížel, aby uviděl tu, která to udělala. Tu přišla ta žena, celá ustrašená a rozechvěná – věděla dobře, co se s ní stalo – padla před ním na zem a pověděla mu celou pravdu. On jí na to řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva, (zbavena) svého neduhu!“ Zatímco ještě mluvil, přišli lidé z domu představeného synagógy se zprávou: „Tvá dcera umřela. Proč ještě Mistra obtěžuješ?“ Ježíš zaslechl, co se tu mluvilo, a řekl představenému synagógy: „Neboj se, jen věř!“ Nedovolil nikomu, aby šel s ním, jenom Petrovi, Jakubovi a jeho bratru Janovi. Přišli k domu představeného synagógy a viděli tam rozruch, lidi, jak pláčou a velmi nařikají. Vešel dovnitř a řekl jim: „Proč jste tak rozrušeni a pláčete? Dítě neumřelo, ale spí.“ Posmívali se mu. On však všechny vykázal ven, vzal s sebou otce dítěte i matku a své společníky a šel (do světnice), kde dítě leželo. Vzal ji za ruku a řekl: „Talitha kum!“, to znamená: „Děvče, říkám ti, vstaň!“ Děvče hned vstalo a chodilo, bylo jí totiž dvanáct let. (Lidé) byli úžasem jako bez sebe. Ježíš jim přísně přikázal, že se to nikdo nesmí dovědět, a řekl, aby jí dali jíst.

LITURGICKÉ TEXTY 14. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

1. ČTENÍ – EZ 2,2-5

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Vešla do mě síla a postavila mě na nohy. Slyšel jsem, jak (Bůh) mluví ke mně a praví: „Synu člověka! Já tě posílám k synům Izraele, k odpadlému národu, který ode mě odstoupil; oni i jejich otcové byli mi nevěrní až do dneška. Jsou to lidé drzé tváře a zatvrzelého srdce, k nimž tě posílám. Řekneš jim: Tak praví Pán, Hospodin! A oni – ať už poslechnou, nebo ne – je to vskutku vzpurné plemeno – musí poznat, že byl mezi nimi prorok!“

ŽALM 123

Zvedám své oči k tobě, – který trůníš na nebi. – Hle, jako oči služebníků hledí – na ruce svých pánů. Jako oči služebnice hledí – na ruce své paní, – tak hledí naše oči na Hospodina, našeho Boha, – dokud se nad námi nesmiluje. Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi, – neboť jsme přesyceni pohanou. – Přesycena je naše duše – výsměchem boháčů, pohanou pyšných.

2. ČTENÍ – 2KOR 12,7-10

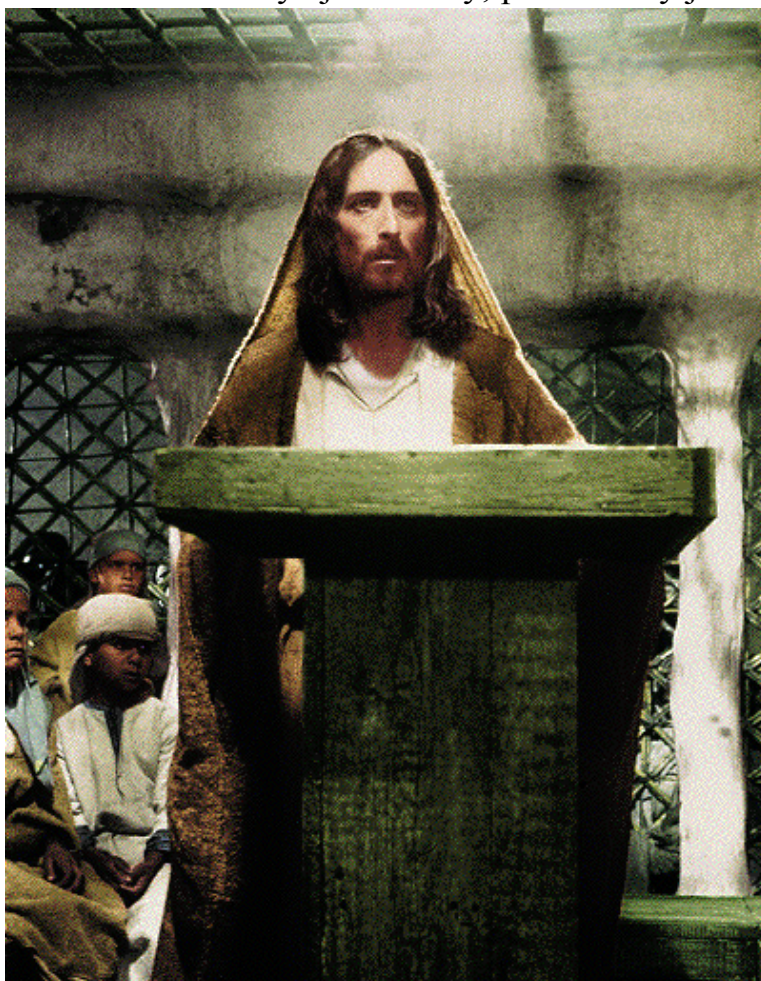
Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'anům.

Bratři! Abych se pro vznešenost zjevení nepyšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se mě nezmocňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mě spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.“

EVANGELIUM – MK 6,1-6

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagóze. Mnoho lidí ho poslouchalo a říkali celí užaslí: „Kde se to u něho vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?“ A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“ A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných lidí vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře. Obcházel pak okolní vesnice a učil.

CO MÁ ČLOVĚK V SRDCI?

(úvaha Jeho Eminence Tomáše kardinála Špidlíka S.I., čestného občana Pustiměře)

Dvě sousedky se pohádaly. Co by tu bylo nového nebo zvláštního, co by stálo za povšimnutí? Nic, ani ta okolnost, že jedna byla nevěřící a druhá chodila do kostela. Při hádce se vyčte všecko. Nedivme se, že z úst ateistky vyletěla i taková slova: „Teď se ukázalo, jací jste pokrytci, co máte doopravdy v srdci. Chodíte do kostela a ústa máte plná lásky. Ale teď, když jste se nekontrolovala, vyšlo z vás co si doopravdy myslíte a co jste.“ Nestálo by toto improvizované řečnické umění za zmínku, kdyby tu nebylo něco, co je opravdu problematické. Je pravda, že v okamžiku, když je člověk rozčilený, prozradí co má na srdci? Pak by bylo opravdu málo těch, kteří mají „čisté srdce“, jak to od nás žádá Písmo (Mt 5,8). Modlitbou „Ježíši tichý a pokorný srdce, učiň naše srdce podle srdce svého“ by se většinou minula účinkem. V rozčilení totiž i lidé zbožní jsou schopni říci věci, za které se pak stydí. Požadavek čistého srdce je motiv, který se v Písmu často opakuje. Proroci často horlí proti těm, kteří vykonávají rituální očišťování, ale nestarají se o čistotu vnitřní. Tím víc se k tomuto tématu vrací Ježíš. Nejznámější je text často citovaný: „Co vchází do úst, neposkvřňuje člověka, ale „ze srdce vystupují špatné myšlenky, vražda, cizoložství, necudnost, krádež, křivé svědectví; to jsou věci, které poskvřňují člověka“. Mnišská literatura tedy mluví o dvojí praxi duchovní – vnější a vnitřní. Vnější se soustředí na zachovávání příkázání, na dobré skutky. Vnitřní se stará především o to, jak očistit srdce od vášní a uchránit je od vlivu zlých myšlenek.

K tomu ovšem bylo potřeba umět dobře rozeznávat, co jde opravdu ze srdce a co ze srdce není. To dnešnímu člověku většinou není jasné. Srdce je pro většinu lidí jenom sídlo citů a nálad. Když máme dobrou náladu, práce nám jde od ruky, s lidmi jednáme radostně a přívětivě, tak o nás říkají, že máme dobré srdce. Ale když se druhý den přihodí, že vstaneme, jak se lidově říká, levou nohou z postele a máme mizernou náladu, musíme se

ovládat, abychom někomu nevyčinili a možná nám uklouzne i nevrle slovo, zasloužíme si výtku: „Teď se ukázalo, co máte v srdci“?. To jistě ne! Dalo by se spíš říct: „Teď se ukázalo, jak slabé máte nervy a jak na vás působí dnešní špatné počasí a změna tlaku. Běžte dřív domů, abyste se nemusel tolik ovládat!“

Jak Písmo tak křesťanská tradice předpokládá, že člověk je v srdci takový, jakým chce svobodně být a ne to, co mu uklouzlo nátlakem zvenčí. I o malém dítěti říkáme, že už umí chodit. Někdo do něho strčil a dítě spadlo. Řekneme snad, že je dítě nešika? Spíš se rozzlobíme na toho, kdo je postrčil tak, až upadlo.

I duchovní život je cesta, po které se učíme chodit. Pokrok kupředu, k dobru, k Bohu vychází ze srdce. Pád má první příčinu zvenčí. V ráji první nápad jíst zakázané ovoce nevyšel ze srdce Evy a Adama, ale od hada pokušení (Gn 3).

Opačnou nauku hlásali tzv. messaliáni (hereze rozšířená ve 4. století). Pozorovali rozpory, které jsou v lidech. Člověk jde např. do kostela, kde se slaví radostné vzkříšení Kristovo, ale uvnitř je zle naladěný a má na mysli mnoho špatných nápadů, a to třeba i při sv. přijímání. Přemýšleli tedy o tom, jak to udělat, aby člověku náladu spravili. Spjovali tedy modlitbu s tancem, s všeobecným nadšením sugescí radosti a jáсотu. To se jim zdálo důležitější než přijímání svátostí, než slavení Eucharistie.

Hnutí bylo ovšem odsouzeno jako hereze. Snadno pozorujeme, že tento postoj vede na scestí. Ale kde je hlavní omyl? Obhájci pravověří brzy vystihli, že srdce člověka je především jeho vnitřní svoboda. Bůh je stvořil ke svému obrazu a podobnosti (Gn 1,26-27), inspiruje nás k dobrému v hlase svědomí. Zvenčí pak přicházejí pokušení. Je proto potřeba k bráně srdce, jak říkají obrazně, postavit anděla s plamenným mečem, aby utnul hlavu každému hadu, který chce dovnitř. Ale čemu říkáme „zvenčí“? Mohou to být řeči lidí, kteří nás navádějí nebo provokují. Mohou to být vlivy špatného počasí, tělesná slabost, bolesti. V takovém případě radíme: Ovládej se, jak můžeš. Věříme však i v sugesci zlého ducha. Napadnou nás někdy takové zlé myšlenky, že se jich sami polekáme, ale i v tomto případě duchovní autoři radí: Nelekej se, vzdoruj, řekni si klidně: to nejsem já, to není mé srdce, protože to nechci. Ty nápady mi přicházejí, ale já je neposlechnu. Ze srdce by vyšly až v tom okamžiku, kdybych ustoupil svobodně a rozhodl se, že to zlé udělám. A co když mně ve slabosti něco uklouzlo, že jsem na okamžik podlehl? Pak nezbyvá než říci: „Pane odpusť, je mi toho líto!“ Tím se zlo ze srdce zase vypudí a je znovu čisté, aby mohlo Bohu sloužit a k němu se modlit.

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, žes církvi darovala papeže Jana Pavla II. a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství, slávy Kristova kříže a jasu Ducha lásky.
Svou bezmeznou důvěrou v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
nám zosobnil obraz Ježíše, Dobrého Pastýře
a ukázal nám tak svatost jako vysoké měřítko řádného křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného společenství s tebou.
Na jeho přímluvu nám podle své vůle
uděl milost(vložit svou prosbu o uzdravení duše či těla), o kterou vroucně prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen k počtu tvých svatých.
Amen.

S církevním schválením
Kardinál CAMILLO RUINI
Generální vikář Jeho Svatosti pro Římskou diecézi

JAKUB MLADŠÍ

/promluva Benedikta XVI. při střeďeční generální audienci, 28. června 2006 na náměstí sv. Petra v Římě/

Draží bratři a sestry,
vedle postavy Jakuba Většího, syna Zebedeova, o němž jsme mluvili minulou středu, se v evangeliích objevuje ještě další Jakub, který bývá nazýván „Mladší“. Také on je v seznamu dvanácti apoštolů, které si osobně Ježíš vyvolil, a bývá vždy označován jako „syn Alfeův“ (srv. *Mt* 10,3; *Mk* 3,18; *Lk* 5; *Sk* 1,13). Často se ztotožňoval s jiným Jakubem, zvaným „Malý“ (srv. *Mk* 15,4), synem Marie (srv. *ibid.*), jež by mohla být „Marií Kleofášovou“, která podle čtvrtého evangelia stála pod křížem spolu s Ježíšovou Matkou (srv. *J* 19,25). Také on pocházel z Nazareta a pravděpodobně byl Ježíšovým příbuzným (srv. *Mt* 13,55; *Mk* 6,3), který je podle semitského způsobu nazýván „bratrem“ (srv. *Mk* 6,3; *Gal* 1,19). U tohoto posledního Jakuba kniha Skutků apoštolů zdůrazňuje výsadní roli, jakou zaujímal v Jeruzalémské církvi. Na apoštolském koncilu, který se tam konal po smrti Jakuba

Staršího, prohlásil spolu s ostatními, že pohané mohou být přijímáni do Církve, aniž by se předtím museli podřídit obřizce (srv. *Sk* 15,13). Sv. Pavel, který mu připisuje zvláštní vidění Zmrtvýchvstalého (srv. *1 Kor* 15,7), když mluví o své cestě do Jeruzaléma, zmiňuje ho dokonce před Kéfou-Petrem, a označuje ho za stejný „sloup“ této církve. Následně ho židokřesťané považují za svou prvořadou autoritu. Připisuje se mu rovněž *List*, zvaný Jakubův, který je součástí novozákonního kánonu. Nepředstavuje se tam jako „bratr Páně“, ale jako „služebník Boha a Pána Ježíše Krista“ (*Jak* 1,1).

Mezi odborníky se diskutuje o tom, zda lze tyto dvě osoby téhož jména ztotožnit, tedy Jakuba syna Alfeova a Jakuba „bratra Páně“. Evangelní tradice nám z doby Ježíšova pozemského života nezachovaly žádný vyprávění ani o jednom ani o druhém. Skutky apoštolů nám však ukazují, že po Ježíšově zmrtvýchvstání, - jak už bylo řečeno, - zaujímal „Jakub“ v prvotní Církvi významnou roli (srv. *Sk* 12,17; 15,13-21; 21,18). Nejdůležitější krok, který učinil,

byla intervence v otázce obtížného vztahu mezi křesťany hebrejského a pohanského původu: spolu s Petrem v tomto sporu pomohl překonat nebo lépe integrovat původní židovskou dimenzi křesťanství, s požadavkem nenakládat obráceným pohanům povinnost podřizovat se všem předpisům Mojžíšova zákona. Kniha Skutků nám uchovala kompromisní řešení, navržené právě Jakubem a přijaté všemi přítomnými apoštoly, podle něhož se po pohanech, kteří uvěřili v Ježíše Krista, mělo žádat pouze zřeknutí se modloslužebného zvyku požívání masa zvířat přinášených v oběť božstvům a „smilstva“, což je termín, který pravděpodobně označoval nedovolené manželské svazky. Ve

skutečnosti šlo pouze o přijetí několika zákazů, které byly z hlediska Mojžíšova zákona považovány za důležité.

Takto se dospělo ke dvěma důležitým, vzájemně se doplňujícím řešením, která jsou obě dosud platná: na jedné straně byl uznán nerozlučný vztah, pojící křesťanství s židovským náboženstvím jako jeho trvale živou a platnou základnou; na druhé straně se křesťanům pohanského původu dovoluje uchovat si vlastní sociologickou identitu, kterou by ztratili, pokud by byli nuceni zachovávat takzvané rituální mojžíšské předpisy. Ty už neměly být považovány pro pohanské konvertity za závazné. V podstatě to byl začátek praxe vzájemné úcty a respektu, která i přes pozdější narůstající nepochopení, přirozeně směřovala k ochraně toho, co bylo pro jednu i druhou stranu charakteristické. Nejstarší informaci o smrti tohoto Jakuba nám podává židovský historik Josef Flavius. Ve svých *Židovských starožitnostech* (20,201s), napsaných v Římě koncem 1. století, nám vypráví, že o Jakubově konci bylo rozhodnuto nezákonnou iniciativou Velekněze Annana - syna Annášova, o němž se zmiňují Evangelia - který využil prodlevy mezi sesazením římského Prokurátora (Festa) a příchodu jeho nástupce (Albina) a roku 62 nařídil jeho ukamenování. Se jménem tohoto Jakuba se kromě apokryfu *Jakubova Protoevangelia*, které vyzdvihuje svatost a panenství Marie, Matky Ježíšovi, pojí především list, nesoucí jeho jméno. V kánonu Nového zákona zaujímá první místo mezi takzvanými 'katolickými listy', určenými totiž nikoli jedné, ale mnoha církvím. Jde o dosti významný spis, který klade velký důraz na nutnost neomezovat vlastní víru na pouhou verbální či abstraktní deklaraci, ale konkrétně ji vyjadřovat v konání dobra. Vybízí nás mimo jiné k vytrvalosti ve zkouškách přijímaných s radostí a k důvěrné modlitbě za Boží dar moudrosti, díky níž dokážeme pochopit, že pravé hodnoty života nespočívají v pomíjivých bohatstvích, ale spíše v umění sdílet vlastní jmění s chudými a potřebnými (srv. *Jak 1,27*).

Jakubův list nám tak ukazuje velmi konkrétní a praktické křesťanství. Víra se musí uskutečňovat v životě, především v lásce k bližnímu a zvláště v nasazení pro chudé. Na tomto pozadí je třeba číst i proslulou větu: „Jako je tělo bez duše mrtvé, stejně tak je mrtvá víra bez skutků“ (*Jak 2,26*). Občas se tento Jakubův výrok kladl proti výrokům Pavlovým, podle něhož se nám dostalo od Boha ospravedlnění ne na základě našich skutků, nýbrž díky naší víře (srv. *Gal 2,16; Řím 3,28*).

Nicméně, oba výroky, svými rozdílnými perspektivami zdánlivě protichůdné, – pokud se správně vyloží - se ve skutečnosti doplňují. Svatý Pavel se staví proti pýše člověka, který se domnívá, že nepotřebuje Boží lásku, která nás předchází, staví se proti pýše soběstačnosti bez milosti, která se prostě dává a ne zasluhuje. Svatý Jakub však mluví o skutcích jako o běžném plodu víry: „Dobrý strom nese dobré ovoce“, říká Pán (*Mt 7,17*). A svatý Jakub to opakuje a říká nám.

Konečně nás Jakubův list vybízí, abychom se odevzdali do rukou Božích ve všem, co konáme a vždy opakovali slova „dá-li Pán“ (*Jak 4,15*). Tak nás učí, abychom se nedomnívali, že si svůj život naplánujeme nezávisle a zjiště, ale dali prostor nevyzpytatelné Boží vůli, která ví, co je pro nás dobré. Jakub tak zůstává stále aktuálním učitelem života pro každého z nás.

MODLITBA ZA V. SVĚTOVÉ SETKÁNÍ RODIN

Ve dnech 1.- 9. července 2006 se uskuteční ve španělské Valencii V. světové setkání rodin, jehož tématem je „Předávání víry v rodině“. Významným momentům setkání bude předsedat papež Benedikt XVI.

Bože, jenž jsi nám ve Svaté Rodině zanechal dokonalý vzor rodinného života prožívaného ve víře a poslušnosti tvé vůli.

Děkujeme ti za naši rodinu.

Dej nám sílu, abychom zůstávali spojeni v lásce, velkodušnosti a radosti ze společného života.

Prosíme tě, Pane,

aby tento čas přípravy na světové setkání rodin byl obdobím intenzivní zkušenosti víry a růstu našich rodin.

Pomoz nám v našem poslání předávat víru, kterou jsme dostali od svých rodičů.

Otevři srdce našich dětí,

aby v nich rostlo sémě víry, kterou přijali na křtu.

Posilni víru naší mládeže, aby zrála v poznání Ježíše.

Ve všech manželských párech rozmnož lásku a věrnost, zvláště u těch, které procházejí chvílemi utrpení či obtíží.

Vylej svou milost a své požehnání na všechny rodiny světa, zvláště na ty, které se připravují na nadcházející světové setkání rodin ve Valencii.

Žehnej rovněž našemu papeži Benediktovi.

Dej mu moudrost a sílu a dopřej nám, abychom jej mohli přivítat ve Valencii spolu s rodinami celého světa.

Prosíme o to ve spojení s Josefem a Marií, skrze Ježíše Krista, tvého Syna a našeho Pána.

Amen.

RODINA, PRVNÍ A ZÁKLADNÍ MÍSTO PŘEDÁVÁNÍ VÍRY

Ježíš se ujal slova a řekl: "Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrými a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojdte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé, břemeno netíží." (Mt 11,25-30)

Věčný záměr spásy lidí v Kristu a skrze Krista byl zjeven a plně uskutečněn prostřednictvím Vtěleného Slova, zvláště pak skrze velikonoční tajemství jeho smrti, zmrtnýchvstání,

nanebevstoupení a sesláním Ducha svatého. V Kristu totiž se Bůh zjevil dokonalým a definitivním způsobem, takže už nebude další zjevení. „Od chvíle, kdy nám dal svého Syna, který je jeho jedinečným a definitivním Slovem, řekl nám v tomto jediném Slovu všechno a to jednou provždy“ (sv. Jan od Kříže).

Toto zjevení bylo svěřeno Církvi, které Duch svatý neustále pomáhá, aby pravdivým a nevýstižným způsobem přinášela Boží spásu všem lidem, všech dob a kultur. Církev se nezřekla hlásání tohoto

tajemství – ani tak nikdy neučiní – a to především službou papeže a biskupů, kteří nesou prvořadou odpovědnost. Na této odpovědnosti má podíl každý věřící křesťan, v síle prorockého poslání, které dostal na křtu svatém.

Je-li toto hlásání přijato, působí obrácení a víru, která je vždy nezaslouženým darem Božím, ale vyžaduje i odpověď a spolupráci člověka v otevřenosti a přijetí. Běžně víra není možná bez výslovného hlásání obsahu zjevených pravd; jen ve výjimečných

případech vlévá víru dospělému sám Bůh, bez předchozího hlásání svého tajemství. Obvyklá posloupnost však je: výslovné hlásání Božího tajemství, jeho přijetí, obrácení a vyznání víry, křest.

Křesťanská rodina, - díky svátost manželství a křtu rodičů a dětí, - je „domácí církví“ a podílí se na jejím poslání. Protože plodí děti, stává se první a základní institucí pověřenou předávat jim spásné Boží tajemství. Proto jsou rodiče svým dětem prvními hlasateli víry, kterou vyznávají. Velcí světcí většinou pocházeli z hluboce křesťanských rodin. Je skutečností, že v zemích, kde byla víra dlouho pronásledována, tato se uchovala a předávala jen díky rodičům.

Pokud jde o předávání víry dětem, není rodina není soběstačnou ani nezávislou institucí, ale potřebuje být v úzkém vztahu s farností a školou, kterou děti navštěvují, zvláště pokud jde o školu katolickou. Neformální katecheze rodiny (která tu a tam musí být i formální) se doplňuje farní katechezí a výukou náboženství.

Už od prvních křesťanských dob se rodina jeví jako místo předávání víry rodičů, jak ukazuje praxe přinášet děti ke křtu a přijetí biskupem, odpovědným za komunitu. Svědectví rodičů sehrálo natolik závažnou úlohu, že se rodina stala výsadním místem předávání víry Církve; tak je tomu v misijních zemích, zatímco u ostatních národů s významnou křesťanskou tradicí, rodina mnohdy toto výsadní postavení ztratila, s následným úpadkem víry a náboženské praxe.

Obnova Církve, silné a hlásající evangelium, prochází obnovou rodiny jako základní instituce pro předávání víry. Proto ve výše uvedených zemích má dnes křesťanská rodina zvláštní pole působnosti, především ve vztahu k jiným rodinám – nekřesťanským či těm, které se náboženské praxi vzdálily. Je třeba, aby prarodiče, děti i ostatní členové křesťanské rodiny předávali víru dalším příbuzným, a také vlastním rodičům.

K ZAMYŠLENÍ

- ◆ Chápu dnešní manželé, že rodina je prvním a zásadním zdrojem předávání víry? Anebo toto poslání zcela přehlížejí a odmítají?
- ◆ Jsou si křesťanské rodiny vědomy, že k naplnění svého poslání potřebují stálý kontakt a dialog s farností? Jak se tento dialog projevuje či naopak schází?
- ◆ Jak dnes může rodina hlásat dětem radostnou zvěst o Ježíši Kristu?

MODLITBA ZA RODINU

*Bože, jenž jsi křesťanskou rodinu poctil odpovědností za předávání víry dětem,
dej jí sílu, aby věrně plnila poslání, které jsi jí svěřil.
Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.
Amen.*

TROJEDINÝ BŮH

Buď pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Vždyť v něm si nás vyvolil ještě před stvořením světa, abychom byli před ním svatí a neposkvrnění; v lásce nás ze svého svobodného rozhodnutí předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. To proto, aby se vzdávala chvála jeho vznešené dobrotivosti, neboť skrze ni nás obdařil milostí pro zásluhy svého milovaného Syna. V něm máme vykoupení skrze jeho krev, odpuštění hříchů pro jeho nesmírnou milost, kterou nám tak bohatě projevil s veškerou moudrostí a rozumností: seznámil nás totiž s tajemstvím své vůle, jak se mu to líbilo a jak si to napřed sám u sebe ustanovil, až se naplní čas pro dílo spásy: že sjednotí v Kristu vše, co je na nebi i na zemi. A skrze něho jsme se stali Božím majetkem, jak jsme k tomu byli předem určeni úradkem toho, který všechno působí podle rozhodnutí své vůle. Tak máme sloužit k tomu, aby se šířila chvála o jeho božské velebnosti, my, kteří jsme už dříve kladli své naděje do Mesiáše. (Ef 1,3-10)

Tajemství Trojjediného Boha je samotným středem křesťanské rodiny. Rodiče předávají dětem tuto ústřední pravdu své víry a ruku v ruce ji ztělesňují v rodinném životě.

Bůh je „Ten, který je“ a „Bůh je láska“. Tato dvě jména jsou nepostižitelně spojena, takže zjevují samotnou božskou podstatu, která přesahuje veškeré stvořené poznání. Proto jen Bůh nám může dát správné a plné poznání sebe sama, když se zjevuje jako Otec, Syna a Duch svatý. Skrze víru máme účast na tomto božském životě už zde na zemi, a to zatím neúplným způsobem; úplným pak, skrze vidění Boha pak v životě věčném.

Díky Zjevení můžeme vyznat, že Bůh Otec od věčnosti plodí Syna, že Syn je zrozený a Duch svatý vychází z Otce i Syna jako věčná Láska těchto dvou. Tři božské osoby jsou proto věčné a navzájem rovnocenné; každá z nich má stejný plnou účast na Božím životě a blaženosti, a proto je stále třeba uctívat Jednotu v Trojici a Trojici v Jednotě.

Ježíš Kristus, Boží Syn, který se stal člověkem, nám zjevil toto Tajemství, v němž se nám odhaluje Boží záměr, totiž: že my všichni máme jako děti účast na společenství lásky Otce, Syna a Ducha svatého.

Sám Ježíš Kristus dosvědčuje jistou podobnost božských osob a jednotu Božích dětí v pravdě a lásce, když žádá Otce, aby „všichni byli jedno jako my jsme jedno“ (Jan 17,22). Tato podobnost ukazuje, že člověk nemůže najít svou plnost, než v darování sebe sama jiným. Podobnost s Bohem, skrze sebedarováním, jednotu a lásku, zdokonaluje rodinu.

Manželství, jež vyžaduje vzájemné bezvýhradné darování manželů a darování se rodičů dětem, je proto dokonalým odleskem společenství Trojjediného Boha. Dynamika rodinného života tedy musí ukazovat na tuto vnitřní jednotu božských Osob.

Každé vyzývání Nejsvětější Trojice v rodině pak musí vést všechny její členy k obnově vzájemných pout společenství a k velkorysejšímu sdílení vlastních darů s jinými rodinami.

K ZAMYŠLENÍ

- ◆ Ježíš Kristus je Boží Syn; i my jsme Božími dětmi. V čem jsou jsi tato „synovství“ podobná a v čem se liší?
- ◆ Proč je křesťanská rodina odleskem Nejsvětější Trojice?
- ◆ Jaké jsou základní rysy, kterými se má vyznačovat lidská rodina, aby byla odleskem života Trojjediného Boha?

MODLITBA ZA RODINU

Bože, všemohoucí Otče, jenž jsi poslal světu Slovo pravdy a Ducha svatosti, abys lidem zjevil své obdivuhodné tajemství; dej nám, ať vyznáváme pravou víru, ať poznáváme slávu věčné Trojice a klaníme se tvé všemohoucí Jednotě.

Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.

Amen.

OSOBA JEŽÍŠE KRISTA, STŘED A SOUHRN KŘESŤANSKÉ VÍRY

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: "Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů." To všecko se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroka: 'Hle, panna počne a porodí syna a dají mu jméno Emanuel,' to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě. A nepoznal ji, dokud neporodila syna. A dal mu jméno Ježíš. (Mt 1,18-25)

Ježíš Kristus je věčný Boží Syn. „On je věrný obraz neviditelného Boha, prvorozený z celého tvorstva. V něm bylo stvořeno všechno na nebi i na zemi, svět viditelný i neviditelný: ať už jsou to andělé při trůnu, ať jsou to panstva, ať jsou to knížata, ať jsou to mocnosti - všechno je stvořeno skrze něho a pro něho. Kristus je dříve než všechno ostatní a všechno trvá v něm. A on je hlava těla, to je církve: on je počátek, prvorozený mezi vzkříšenými z mrtvých. Tak má ve všem prvenství. Bůh totiž rozhodl, aby v něm sídlila plnost dokonalosti, a že skrze něho usmíří se sebou všechno tvorstvo jak na nebi, tak na zemi tím, že jeho krvi, prolitou na kříži, zjedná pokoj“ (Kol 1,15-20).

Tím, že se stal člověkem skrze Ducha svatého v lůně Panny Marie, ve své osobě a ve svém kázání nám ukázal Otce. Dal nám nové přikázání, abychom se navzájem milovali, jak On miloval nás; naučil nás cestě blahoslavenství: být chudými v duchu a tichými, trpělivě snášet bolesti, žít po spravedlnosti, být milosrdní, čistého srdce, činiteli pokoje, snášet pronásledování pro spravedlnost. Trpěl pod pontským Pilátem. Zemřel za nás jako

nevinný beránek, co snímá hříchy světa. Byl pohřben, svou vlastní mocí vstal z mrtvých a svým vzkříšením nám dal podíl na božském životě. Vstoupil na nebesa, odkud znovu přijde ve slávě soudit živé i mrtvé, každého podle jeho zásluh. A jeho království nebude mít konce.

Proto je Ježíš Kristus středem světa, dějin a života všech lidí, jejich jediným Spasitelem. Jenom v Něm je naše spása, aniž by ji sdílel s jinými prostředníky či zakladateli náboženství. Osoba Ježíše Krista, Božího Syna a pravého člověka mezi lidmi, je tedy středem a souhrnem křesťanské víry. V Něm nacházíme program Církve a křesťanské rodiny, „domácí církve“. Proto není třeba vymýšlet nový program. Program už existuje. Je stále týž, obsažený v evangeliích a v živé tradici; soustřeďuje se konečně v samotném Kristu, kterého je třeba poznávat, milovat a následovat, abychom v Něm žili životem Nejsvětější Trojice a v Něm proměňovali dějiny až k dokonalosti v nebeském Jeruzalémě. Je to program, který se nemění podle dob a kultur, třebaže na ně, kvůli pravému dialogu a účinné komunikaci, bere ohled.

Poznání Ježíše Krista se rodí a roste především setkáním s jeho Slovem v naslouchání a četbě evangelia, účasti na svátostném životě Církve, zvláště na eucharistii, osobní a společnou modlitbou a službou a péčí o chudé a potřebné. Toto poznání přivádí k zalíbení v jeho Slovu a k praktickému naplňování přikázání lásky k bližnímu, které nám dal jako rozeznávací znamení a které je základem veškerého následování jeho života.

Proto četba Božího slova a evangelia v rodině, účast rodiny na nedělní eucharistii, společná modlitba a díla dobročinné lásky zaujímají převážné místo v křesťanském rodinném krbu. Tyto projevy jsou podstatnou součástí rodinné katecheze.

K ZAMYŠLENÍ

- ◆ Lze milovat Ježíše, aniž bychom znali jeho život a jeho učení?
- ◆ Jak mohou rodiče přivádět své děti k Ježíšovu životu a učení?
- ◆ Jak dát svým dětem poznat, že Kristus žije mezi námi, přestože už požívá slávy u Otce?

MODLITBA ZA RODINU

*Bože dobroty a Otče útěchy, tys tak miloval svět, žes dal svého jednorozeného Syna, dej, ať jej křesťanské rodiny dokáží představit svým dětem jako Cestu, která vede k Tobě.
Prosíme o to skrze Krista našeho Pána.*

Amen.

DUCH SVATÝ A CÍRKEV

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: "Ti, co tak mluví, nejsou to Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Partové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kapadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky." A všichni žasli a v rozpacích se ptal jeden druhého: „Co to má znamenat?“ (Skt 2,1-12)

Jakmile bylo jednou provždy vykonáno dílo vykoupení, poslal Otec o Letnicích Ducha svatého, aby věřící posvětil a dal jim v témže Duchu skrze Krista přístup k Němu. Duch svatý přebývá v Církvi a v srdcích věřících jako v chrámě, v nich působí a vydává svědectví o jejich adoptivním Božím synovství.

On uvádí Církev do plnosti pravdy, řídí ji rozmanitostí darů zkrášluje ji svými plody; omlazuje ji silou evangelia a vede ji k dokonalé jednotě s Kristem, jejím Snoubencem. Tak se všeobecná Církev představuje jako lid shromážděný v síle jednoty Otce, Syna a Ducha

svatého. Výsadou tohoto lidu je důstojnost a svoboda Božích dětí; zákonem pak nové přikázání milovat tak, jak nás miloval Kristus a cílem je šíření Božího království; Církev je určena všem lidem; i přesto, že se mnohdy zdá být malým stádcem, je naopak pro celé lidstvo tím nejmocnějším zárodkem jednoty, naděje a spásy.

Duch svatý připravuje lidi; předchází je svou milostí, aby je přitáhl ke

Kristu; dává jim poznat Zmrtvýchvstalého Pána; otvírá jim mysl k pochopení jeho smrti a vzkříšení; připomíná jim své slovo; podle vnitřních dispozic otvírá k jeho duchovnímu chápání smýšlení těch, kdo je čtou a naslouchají mu; zpřítomňuje jim tajemství Krista, především v Eucharistii, aby je tak smířil a uvedl do společenství s Bohem, aby nesli hojné ovoce.

Duch navíc přichází na pomoc v naší slabosti, neboť ani nevíme, oč bychom měli správně prosit, ale Duch svatý sám se za nás přimlouvá vzdechem, které nelze vyslovit. Jeho milost v nás probouzí víru, obrácení srdce a přilnutí k Otcově vůli.

Rodiče, pokud žijí podle Ducha, předávají svým dětem víru v Ducha svatého už od počátku jejich života. Ve chvíli, kdy to jsou děti schopny pochopit, je kromě

odpovídajícího života nutné i náležité vysvětlení. Zásadní roli tu mají: příprava a slavení svátostí křesťanské iniciace, zvláště pak biřmování; naslouchání Božímu slovu, úvaha nad jeho požadavky, a účast na svátostném životě Církve. Zvláště účinné je rovněž pomáhat jim převádět do běžného života požadavky jejich začlenění do Krista a povzbuzovat je, aby svým přátelům a vrstevníkům předávali radost z Ježíšova poselství.

K ZAMYŠLENÍ

- ◆ Lze říci, že Duch svatý je v křesťanských rodinách znám?
- ◆ V čem se toto poznání projevuje?
- ◆ Jaké jsou základní funkce, kterými Duch svatý působí v církvi a v rodině, „domácí církvi“?
- ◆ Jakou úlohu zaujímá Duch svatý ve svátostech křesťanské iniciace: křtu, biřmování a prvním svatém přijímání a jak tuto úlohu dát poznat svým dětem?

MODLITBA ZA RODINU

*Všemohoucí a věčný Bože, tys poslal apoštolům svého Ducha;
vylíj i na nás tohoto Ducha lásky, abychom vždy dokázali vydávat svědectví lásky,
která se má podle tvé vůle stát rozlišovacím znamením učedníků tvého Syna,
jenž s Tebou, v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.*

Amen.

SVÁTOSTI, ZVLÁŠTNÍ OKAMŽIKY PRO PŘEDÁVÁNÍ VÍRY

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa." (Mt 28,16-20)

Pokřtění jsou znovu-zrozením a pomazáním Duchem svatým posvěcení, a stávají se duchovním příbytkem a svatým kněžstvem, aby po celý svůj život přinášeli duchovní oběti a hlásali divy Toho, který je povolal k svému obdivuhodnému světlu a tak, vytrvalí v modlitbě a Boží chvále, přinášeli sebe sama jako oběť (hostii) živou, svatou a Bohu libou, a vydávali stále svědectví Kristu i odpověď

naděje života věčného, kterou v sobě nosí. Věřící vykonávají své kněžství především svatým životem a přijímáním svátostí.

Svátosti jsou mistrovská Boží díla, v nich se totiž zpřítomňují a v nich působí velké spásné události, zvláště pak Kristova pascha, kterou, jsme byli usmířeni s Bohem a máme účast na božském životě. Silou prostřednictví Církve je nám spásonosná milost sedmera svátostí oporou života: křtem nás znovu rodí jako Boží děti a začleňuje nás do své rodiny; biřmováním upevňuje naše začlenění do Krista a Církve; eucharistií přivádí k plnosti naše

spojení s Kristem a naši příslušnost k Církvi; zpovědí uzdravuje naše rány a obnovuje společenství, narušené hříchem; pomazáním nemocných nám přichází na pomoc, abychom dokázali prožívat nemoc s Kristem a dát našemu utrpení výraz spoluúčasti na vykoupení; manželstvím posvěcuje lásku muže a ženy a činí je viditelnými znameními spojení Krista a Církve; svátostí kněžského svěcení posvěcuje kněze jako Kristovy služebníky, zmocňuje je, aby kázali, posvěcovali a vedli Boží lid.

Důslednost života rodiny jako domácí církve, a to jak ve významných okamžicích, tak v těch běžných a všedních, je pro předávání víry dětem velmi důležitá. Proto je vhodné dávat jim správný a odpovídající výklad a pomáhat tak v přípravné katechezi na každou svátost. Takto bude moci každé z dětí pochopit a vstřebat do svého života rozdíl i bohatství milosti každé svátosti.

V tomto ohledu brzké přijetí svátosti křtu rodičům naznačuje, že se děti kromě přirozeného života rodí také k životu Božímu. K něčemu podobnému dochází, když se už od útlého věku děti vedou k touze po přijímání Těla a Krve Páně. A to pomocí odpovídající katecheze a využívání vhodných příležitostí. Pak bude mnohem snazší, aby až nadejde chvíle jejich prvního svatého přijímání, byli na ni díky rodinné či farní katechezi připraveni a tak z ní čerpali větší užitek. Totéž lze říci o svátosti smíření: jestliže děti vidí, jak jejich rodiče přicházejí, aby se jim skrze tuto svátost dostalo od Krista odpuštění, i v nich se zrodí touha po jejím přijetí. Příprava ke svátosti biřmování je velmi citlivým obdobím, jež může posílit jejich přilnutí ke Kristu anebo může být přechodem k jistému opuštění zbožnosti. Proto vyžaduje ze strany rodičů zvláštní provázení. Totéž lze říci o orientaci při životní volbě, jakmile dosáhnou období mládí. Rodiče, důsledně respektující osobní rozhodování dětí, je musí při volbě stavu vést, ať už jde o oddanost v manželství či stav zasvěceného života.

K ZAMYŠLENÍ

- ◆ Proč nám svátosti dávají podíl na poslání Ježíše Krista?
- ◆ Jak si počínat, aby si děti vážili svátostí a toužili po jejich přijímání?
- ◆ Jak jim pomáhat překonávat těžkosti, s nimiž se mohou setkat?

MODLITBA ZA RODINU

Pane, uděl nám, kteří přijímáme tvé svátosti, abychom za všech okolností svého života dokázali ukazovat na

tajemství smrti a vzkříšení tvého Syna, na nichž máme účast.

Skrze Krista našeho Pána. Amen.

DECRETUM

jímž se udílejí plnomocné odpustky věřícím u příležitosti V. Světového setkání rodin

Jan Pavel II., blahé paměti, chtěje předložit celé Církvi k zamyšlení téma rodiny, stanovil, že se každé tři roky bude slavit „Světové setkání rodin“. Vedla jej k tomu především pastýřská starostlivost, aby se tato oblast objasňovala prostřednictvím hlubokých studií, a institut lidské rodiny byl chráněn omylů a zlovyků, které se dnes šíří, a v modlitbě se rodina předkládala Boha, neboť jím – Stvořitelem byla ustanovena a jím – Původcem nadpřirozeného řádu, bylo manželství pokřtěných povýšeno na svátost.

Papež Benedikt XVI., jenž převzal tento záměr svého předchůdce, oznámil, že svou přítomností ukončí „V. Světové setkání rodin“, které se letos koná ve španělské Valencii, od 1. do 9. července, s prosbou k Nejsvětější Trojici, aby z něj vzešlo velké požehnání pro Církev; zvláště prohloubením tématu, které bylo stanoveno, totiž rodina, sídlo života a lásky, domácí církve, v níž rodiče předávají dětem nevýslovný dar víry.

Svatý Otec tedy celým srdcem přilnul ke světovému shromáždění ve Valencii, a s radostí stanovil, že udělí dar plnomocných odpustků věřícím, kteří se tu ve výše uvedených termínech sjedou ve velkém počtu ze všech koutů světa, aby se horlivě a pozorně účastnili různých iniciativ a náboženských slavení, které se tu budou konat k prospěchu rodiny, a jakmile se vrátí domů, posílení Boží milostí, velkoryse se oddají formování svých rodin i svých blízkých podle svatých zásad evangelia. Dají navíc příklad života, ozdobeného křesťanskými ctnostmi a bohatého na díla zbožnosti a dobročinné lásky, pod ochranou blahoslavené Panny Marie a sv. Josefa, jejího přečistého manžela, jímž tajemný Boží záměr svěřil vytvoření rodiny, v níž náš Pán Ježíš Kristus, který se stal člověkem, „rostl v moudrosti, věku a milosti před Bohem i před lidmi“ (Lk 2,40).

Proto Svátý Otec uděluje věřícím *Plnomocné odpustky*, které mohou získat za obvyklých podmínek (svatá zpověď, svaté přijímání a modlitba na úmysly Svatého Otce) když s duší vzdálenou jakémukoli hříchu se zbožně účastní kterékoli slavnosti ve Valencii během „V. Světového setkání rodin“ a jeho slavnostního zakončení.

Všichni ostatní věřící, kteří se této události nemohou účastnit, získají též dar Plnomocných odpustků, za stejných podmínek, ve dnech konání tohoto setkání a v závěrečném dni, pokud - spojeni v duchu a myslí s věřícími přítomnými ve Valencii – se pomodlí v rodině „**Otče náš**“, „**Věřím v Boha**“ a další zbožné modlitby, aby vzývali Boží milosrdenství na výše uvedené úmysly.

Tento Dekret platí jen pro tentokrát.

Dáno v Římě, v sídle Apoštolské Penitencierie, 15. června 2006
o slavnosti Nejsv. Těla a Krve Páně.

IACOBUS FRANCISCUS S.R.E. Card. STAFFORD
Vrchní Peniteniciář

Ioannes Franciscus Girotti, O.F.M. Conv.
Regent

Rozhovor s novým apoštolským nunciem v Izraeli

Nový apoštolský nuncius v Izraeli Mons. Antonio Franco předal své pověřovací listiny Izraelskému prezidentovi Moše Kacavovi, který při té příležitosti opakoval své pozvání Benediktu XVI. k návštěvě Svaté země. 69letý Mons. Franco byl jmenován nunciem v listopadu minulého roku a nahradil tak dosavadního Mons. Pietra Sambiho, který nastoupil do téže funkce ve Washingtonu. Nový nuncius v Izraeli, Mons. Franco, poskytl Vatikánskému rozhlasu následující interview:

Izraelský prezident dnes připomněl setkání se Svatým otcem z listopadu minulého roku, a zopakoval i pozvání papeži Benediktu XVI. k návštěvě Jeruzaléma, v jejíž brzké uskutečnění doufá. Hovořil pak o vztazích mezi Svatým stolicem a Izraelem, které jsou na dobré úrovni. Dodal také, že se pracuje na dalších krocích vzájemné spolupráce. Vyjádřil pak přání po tom, aby byl více znám a doceňován dokument 2.vatikánského koncilu *Nostra Aetate*. Zmínil se také o zdejší politické situaci vzniklé po volebním vítězství Hamasu v Palestině, kterou pokládá za velmi vážnou. Právě včera poblíž Gazy byl totiž unesen jeden voják a prezident se ptal po možnostech případných kroků z naší strany za jeho osvobození.

Prezident tedy požádal Svatý stolec, aby nějakým způsobem intervenoval?

Vyjádřil přání, že by i Svatý stolec mohl v této věci podniknout nějaké kroky. Řekl jsem mu, že jsem už mluvil s katolickým farářem z Gazy a že situaci sledujeme i u nás a že jsme připraveni poskytnout humanitární pomoc.

Jak vy sám dnes vidíte situaci ve Svaté zemi? Jaké naděje má dnes dialog mezi Izraelci a Palestinci?

Naděje se jeví dost skrovné, slabé. Velice si přeji, aby došlo k osvobození onoho izraelského vojáka, protože by to jinak mohlo vyvolat represe a nikdo si neumí představit, co dalšího by se mohlo stát.

Jak hodnotíte situaci křesťanského společenství ve Svaté zemi?

Strádají a určitě musí zakoušet hořké důsledky celé této situace, ale ve skutečnosti představují spíše umírněný faktor, protože pozice katolíků spočívala vždy na prosazování mírových cest pomocí dialogu a mediací...

Mnozí křesťané Svatou zemi opouštějí...

Ano, a to z mnoha důvodů, a ne od nynějška: tento odliv trvá již dlouho...

Co chybí ještě k tomu, aby vzájemné vztahy mohly být označeny za zcela uspokojivé?

Pracuje se na novém *modus vivendi*, a prezident vyjádřil přání, aby práce byly urychleny a došlo tak ke zlepšení určitých aspektů, které mají důsledky pro místní Církev, pro křesťany, kteří zde žijí. Čekáme nyní na nová jednání...

S jakými pocity začínáte své nové poslání?

Především s důvěrou v pomoc Pánovu, a to s velkou otevřeností duše i srdce a s velkým nasazením, abych mohl alespoň trochu přispět k tomuto úsilí, které je vyvíjeno ze všech stran, aby bylo dosaženo trvalého míru.

Svatý stolec nedávno vyzval mezinárodní společenství, aby přispělo s pomocí palestinské populaci, která se ocitla ve velkých těžkostech...

Ano, tato výzva byla opakována několikrát. Doufáme, že přijde nějaká odpověď!

POŘAD BOHOSLUŽEB: 2. – 9. července 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDĚLE 2. července	13. NEDĚLE V MEZIDOBÍ PRAVIDELNÁ MĚSÍČNÍ SBÍRKA	PUSTIMĚŘ 8.00	za + rodiče TAUŠOVY a ZAHRADNÍČKOVY
		DRYSICE 9.30	za živé a zemřelé drysické farníky
		PODIVICE 11.00	na poděkování za dar zdraví a Boží požehnání pro rodinu
PONDĚLÍ 3. července	SVÁTEK - SV. TOMÁŠ, APOŠTOL	PUSTIMĚŘ 18.00	za + Vojtěcha OTEVŘELA a rodiče
ÚTERÝ 4. července	SV. PROKOP, OPAT		
STŘEDA 5. července	SLAVNOST SV. CYRIL, MNICH A SV. METODĚJ, BISKUP PATRONI EVROPY, HLAVNÍ PATRONI MORAVY	PODIVICE 8.00	za živé a zemřelé podivické farníky
		DRYSICE 16.30	za dar zdraví a Boží požehnání do dalších let
		PUSTIMĚŘ 18.00	za + Vojtěcha ADAMCE a dvoje rodiče
ČTVRTEK 6. července	SV. MARIE GORETTI PANNA A MUČEDNICE		
PÁTEK 7. července	PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI	DRYSICE 8.00	za Boží požehnání pro celou rodinu
		PUSTIMĚŘ 18.00	za Květoslava PĚCHU a dvoje rodiče
SOBOTA 8. července	SOBOTA 13. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
NEDĚLE 9. července	14. NEDĚLE V MEZIDOBÍ SV. CYRIL A METODĚJ: HODY V PODIVICÍCH	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Libuši a Františka SPISAROVY
		DRYSICE 9.30	na poděkování za 50 let manželství s prosbou o Boží požehnání do dalších let
		PODIVICE 11.00	za + Františku a Metoděje MALÍKOVY

**INTENCE MŠI SVATÝCH NA DRUHÉ POLOLETÍ ROKU 2006 (3.7.-31.12.)
ZAPISUJI VE VŠEDNÍ DNY PO MŠI SVATÉ.**

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ČERVENEC

1. Aby těm, kdo jsou vězňeni, zvláště pak mladým, se dostávalo nezbytné podpory společnosti, aby dokázali znovu vrátit smysl svému životu.
2. Aby různé etnické a náboženské skupiny v misijních zemích žily v míru, a společně budovaly společnost, inspirovanou lidskými a duchovními hodnotami.
3. Aby se letní období stalo vhodnou příležitostí pro fyzický i duševní odpočinek.
4. Aby nám Panna Karmelu pomáhala na životní cestě růstu v ctnosti a milosti, abychom tak dosáhli plné proměny v Krista.

POŘAD BOHOSLUŽEB: 9. – 16. července 2006

DEN	LITURGIE	FARNOST	ÚMYSL MŠE SV.
NEDELE 9. července	14. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	za + Libuši a Františka SPISAROVY
		DRYSICE 9.30	na poděkování za 50 let manželství s prosbou o Boží požehnání do dalších let
		PODIVICE 11.00	za + Františku a Metoděje MALÍKOVY
PONDĚLÍ 10. července	PONDĚLÍ 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
ÚTERÝ 11. července	SVÁTEK SV. BENEDIKT, OPAT, PATRON EVROPY	PUSTIMĚŘ 18.00	za +Karla a Marii MENŠÍKO- VY, +rod. MENŠÍKOVU a NAVRÁTILOVU
STŘEDA 12. července	STŘEDA 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ	DRYSICE 18.00	za +Annu a Františka ŠOCOVI, rodiče, děti, živou a + rodinu
ČTVRTEK 13. července	ČTVRTEK 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ	PODIVICE 8.00	za +Karla a Marii MENŠÍKO- VY, +rod. MENŠÍKOVU a NAVRÁTILOVU
PÁTEK 14. července	PÁTEK 14. TÝDNE V MEZIDOBÍ		
SOBOTA 15. července	SV. BONAVENTURA, BISKUP A UČITEL CÍRKVE		
NEDELE 16. července	15. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	PUSTIMĚŘ 8.00	na poděkování Pánu Bohu za vyslyšení prosby
		DRYSICE 9.30	za + Jindřicha KLUDÁKA, manželku, syny a zetě
		PODIVICE 11.00	za + Františku PLISKOVU, manžela a děti

**INTENCE MŠÍ SVATÝCH NA DRUHÉ POLOLETÍ ROKU 2006 (3.7.-31.12.)
ZAPISUJI VE VŠEDNÍ DNY PO MŠI SVATÉ.**

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA MĚSÍC ČERVENEC

1. Aby těm, kdo jsou věznění, zvláště pak mladým, se dostávalo nezbytné podpory společnosti, aby dokázali znovu vrátit smysl svému životu.
2. Aby různé etnické a náboženské skupiny v misijních zemích žily v míru, a společně budovaly společnost, inspirovanou lidskými a duchovními hodnotami.
3. Aby se letní období stalo vhodnou příležitostí pro fyzický i duševní odpočinek.
4. Aby nám Panna Karmelu pomáhala na životní cestě růstu v ctnosti a milosti, abychom tak dosáhli plné proměny v Krista.

FARNÍ INFORMÁTOR, XII. roč., týdeník farnosti PUSTIMĚŘ, DRYSICE, PODIVICE (zázn. 517356351, mobil: 723593106, josef.benicek@tiscali.cz). Vychází každou neděli díky Božímu požehnání, mému namáhání a vašemu finančnímu přispívání. Na mě pamatujte v modlitbě a na svůj příspěvek u pokladny v kostele – „Příspěvky na Farní Informátor“ označené (resp. na účet farnosti u ČS a.s., Vyškov, č.ú.: 1560129309/0800), neb bez toho, jak každý nepochybně ví, by letošní ročník mohl být i poslední. Tisk: MORAVIATISK spol s r.o.; tisk 1ks=10,-Kč. Ve formátu pdf na www.pustimer.cz.

Cyriľometodějské slavnosti VELEHRAD 2006

Neděle 2. července - MALÁ POUŤ

7.30 • 10.00 • 11.30 • 15.00 hod. Mše svatá

Úterý 4. července

12.30 - 19.00 Zahájení prezentací prarodinných aktivit, charitativních a nadačních organizací, hnutí a komunit, vzdělávacích zařízení a institucí, ekologických iniciativ. Na Stojanově gymnáziu bude k dispozici výstava fotografií Matky Terezy, prezentace Misijního díla a další. Více info na www.velehrad2006.cz

15.00 Mše svatá pro vozíčkáře

19.00 VEČER LIDÍ DOBRÉ VŮLE

Záštitu převzal Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, metropolita moravský

Na koncertě vystoupí přední interpreti různých žánrů z České republiky i ze zahraničí a budou představeny důležité charitativní projekty v naší zemi

19.45 Přímý přenos Českou televizí a Českým rozhlasem 1- Radiožurnálem

20.00 - 24.00 Adorace v bazilice - vedena hnutími a komunitami s přimluvnými modlitbami

Příležitost k osobním rozhovorům

24.00 Mše svatá

Středa 5.července

Slavnost svatých Cyrila a Metoděje

NÁRODNÍ POUŤ VELEHRAD 2006

Mše svaté v bazilice:

6.30 P. Petr Přádka, S. J., farář velehradský

7.30 P. František Hylmar, S. J., provinciál Tovaryšstva Ježíšova

8.30 Novokněží České republiky

9.45 Modlitba růžence v bazilice

10.30 SLAVNOSTNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ (na nádvoří před bazilikou)

Hlavní celebrant: Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský

Kazatel: kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský, primas český

Koncelebrují biskupové Čech, Moravy a Slezska

Slavnostní poutní mše je přenášena Českou televizí a Českým rozhlasem Praha

15.00 Byzantsko-slovanská liturgie svatého Jana Zlatoústého v bazilice

Příležitost ke svátosti smíření je v bazilice i na nádvoří

Doprava poutníků poutními autobusy je možná až na Velehrad

Zdravotní službu zajišťuje:

 Malteser Hilfe, s. r. o.

Přijměte pozvání na
POUŤ KE SVATÉ ANNĚ V PUSTIMĚŘI

SOBOTA, 29. ČERVENCE

18.00 h - mše svatá

/Mgr. Martin Vévoda, novokněz ze Švábenic/

NEDĚLE, 30. ČERVENCE

7.30 h - mše svatá

/Dr. Josef Beníček, farář pustiměřský/

9.00 h - poutní mše svatá

/Mgr. Miroslav Hříb, farář nezamyslický/

10.30 h - hlavní mše svatá

/doc. Dr. Rudolf Smahel, SDB,

vedoucí Katedry křesťanské výchovy na CMTF UP/

14.30 h - Te Deum

a svátostné požehnání

Pouť provází krojovaná dechová kapela z Břestu